

Sygn. akt I C 290/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 13 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2016 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa Powiatu Ł. - Starosty Ł.

przeciwko M. S. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od Powiatu Ł. - Starosty Ł. na rzecz M. S. (1) kwotę 2.417 zł (dwóch tysięcy czterystu siedemnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt I C 290/1

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 8 listopada 2013 roku, powód Powiat Ł. – Starosta Ł. wniósł pozew przeciwko M. S. (1) o zapłatę kwoty 11.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 października 2005 roku do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu /pозew k.2-4/.

W dniu 19 listopada 2013 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający roszczenie pozwu / nakaz zapłaty k. 16/. Odpis przedmiotowego nakazu doręczono pozwanej w trybie awizo na niewłaściwy (nieaktualny) adres zamieszkania.

Z uwagi na powyższe, postanowieniem z dnia 27 grudnia 2013 roku, wadliwie stwierdzono prawomocność orzeczenia z dnia 19 listopada 2013 roku.

W dniu 16 marca 2016 roku, pozwana M. S. (1) – reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika adwokata wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 19 listopada 2013 roku. Wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu pozwana wywiodła sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wniosła o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwana wniosła dodatkowo o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu / wniosek k. 30, sprzeciw k.39/.

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2016 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy uchylił postanowienie z dnia 27 grudnia 2013 roku, o stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty wydanego w dniu 19 listopada 2013 roku oraz stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości / postanowienie k. 89/.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Strona powodowa wniosła o nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia /protokół z rozprawy z 1.12.2016 roku 00:00:40/.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2005 roku, Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. działający z upoważnienia Starosty Ł. zwanego w umowie Urzędem Pracy oraz M. S. (1) zawarli umowę nr. (...).

W § 1 przedmiotowej umowy Urząd Pracy przyznał pozwanej na jej wniosek z dnia 4 października 2005 roku, środki Funduszu Pracy w kwocie 11.500 złotych w celu podjęcia na własny rachunek działalności gospodarczej w zakresie usług terapeutycznych i fizjoterapeutycznych z przeznaczeniem na zakup wyposażenia gabinetu.

Wypłata środków pozwanej nastąpiła w dniu 31 października 2005 roku, w formie czeku gotówkowego / wydruk ze stanu konta k. 8/.

Zgodnie z § 4 umowy pozwana zobowiązała się między innymi do prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z jej zakresem wskazanym w § 1 umowy przez okres nie krótszy niż 12 miesięcy.

W § 7 pozwana zobowiązała się, iż w przypadku niedotrzymania przez pozwaną warunków umowy do zwrotu przekazanych jej środków wraz z odsetkami ustawowymi, w terminie 30 dni licząc od daty otrzymania z Urzędu Pracy wezwania do zapłaty;

W § 14 umowy strony ustaliły, iż w zakresie nieuregulowanym niniejszą umową zastosowanie mają:

- Kodeks Cywilny;

- ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr.99 z 2004 r. poz. 1001)

- Rozrządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 31 sierpnia 2004 r. w sprawie warunków i trybu dokonywania refundacji ze środków Funduszu Pracy kosztów wyposażania i doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego, przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej, refundowania kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa oraz wymiaru dopuszczalnej pomocy (Dz. U. z 2004 r. Nr. 196, poz. 2018) / umowa k. 5-7/.

Prowadzenie działalności gospodarczej pozwana rozpoczęła w dniu 17 listopada 2005 roku /zaświadczenie k. 9/.

Pismem z dnia 4 października 2006 roku, ZUS I Oddział w W. poinformował powoda, iż pozwana była zgłoszona do ubezpieczeń z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od 19 grudnia 2005 roku do dnia 28 lutego 2006 roku / pismo k.10/.

Pismem z dnia 16 października 2006 roku, Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ł. poinformował powoda, że pozwana złożyła zeznanie podatkowe PIT – 36, natomiast za rok 2006 brak jest deklaracji PIT – 5 i PIT – 5L / pismo k.11/.

W pismach z dnia 28 kwietnia 2006 roku i 25 października 2006 roku wezwał pozwaną do złożenia dokumentacji w postaci: zwolnień lekarskich, informacji o świadczonych i zleconych usługach w okresie 17.11.2005 roku – 28.02.2006 roku, złożenia książki przychodów i rozchodów, informacji o zatrudnionych pracownikach, informacji o prowadzonej działalności gospodarczej / pisma k. 11 i 12 /.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na treści złożonych dokumentów, których prawdziwość nie została przez strony zakwestionowana oraz na treści zeznań powodów, których prawdziwość nie budzi zastrzeżeń.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podniesienie zarzutu przedawnienia powoduje, iż Sąd w pierwszej kolejności rozpoznaje ten zarzut. Takie działanie sądu, wynika z treści art. 227 k.p.c.

Zarzut powyższy, w ocenie Sądu jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi bowiem przepis art. 117 k.c., roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie).

Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może się uchylić od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 zd. 1 k.c.).

Należy podnieść, że pozwanej M. S. środki w kwocie 11.500 zł. zostały przyznane z Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej w oparciu o przepisy art. 46 ust.1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z dnia 1 maja 2004 r.- zwaną dalej u.p.z.). Zostały one wypłacone dnia 31 października 2005 roku.

Zgodnie z treścią art. 46 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z dnia 1 maja 2004 r.- zwaną dalej u.p.z.) /Dz.U.2004.99.1001/ - w brzemieniu z daty zawarcia umowy , mającej zastosowanie w przedmiotowej sprawie wynika, iż Starosta ze środków Funduszu Pracy może: przyznać bezrobotnemu jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej, w tym na pokrycie kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa związane z podjęciem tej działalności, w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 5-krotnej wysokości przeciętnego wynagrodzenia, a w przypadku gdy działalność jest podejmowana na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych, wysokość przyznanych bezrobotnemu środków nie może przekraczać 3-krotnego przeciętnego wynagrodzenia na jednego członka założyciela spółdzielni oraz 2-krotnego przeciętnego wynagrodzenia na jednego członka przystępującego do spółdzielni socjalnej po jej założeniu.

W art. 46 ust. 4 ww. ustawy wskazano przy tym, że dochodzenie roszczeń określonych w ust. 2 i 3 następuje na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z treścią art. 76 ust. 3 roszczenia z tytułu zasiłków, dodatków szkoleniowych, stypendiów i innych świadczeń pieniężnych finansowanych z Funduszu Pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia spełnienia warunków do ich nabycia przez uprawnioną osobę, a roszczenia powiatowego urzędu pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia ich wypłaty.

Z literalnego brzmienia przepisu art. literalnie to stanowi art. 76 ust. 3 zd. 2 u.p.z. roszczenia powiatowego urzędu pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia ich wypłaty. Odesłanie do zaimka „ich” wskazuje na zakres przedmiotowy roszczeń urzędu pracy analogiczny jak zakres przedmiotowy roszczeń beneficjentów (art. 76 ust. 3 zd. 1).

Stanowisko prezentowane przez powoda w piśmie z dnia 8 września 2009 roku pozostaje zatem w sprzeczności z wykładnią literalną przepisu art. 76 ust. 3 u.p.z.

Niezależnie od powyższego, stanowiska takiego nie uzasadnia przy tym również wykładnia systemowa przepisu. Usytuowanie ust. 3 w art. 76 u.p.z. ze względu na wielość regulacji zawartych w tym przepisie nie prowadzi do wniosku, aby zdanie 2 tego przepisu odnosić wyłącznie do świadczeń nienależnie pobranych wymienionych w ust. 2 art. 76 u.p.z.

Dodatkowo, prezentowana przez powoda wykładnia art. 76 ust. 3 u.p.z. pomija treść ust. 7. Jednorazowe świadczenie na podjęcie działalności gospodarczej podlega takim samym zasadom odroczenia jego płatności lub umorzenia, jak nienależnie pobrane świadczenie.

Za prezentowaną przez pozwaną - wykładnią przepisu art. 76 ust. 3 u.p.z. przemawia także dorobek orzecniczy Sądu Najwyższego na gruncie art. 28 ust. 3 ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu. Przepis ten miał analogiczne brzmienie i usytuowanie jak art. 76 ust. 3 u.p.z. — mianowicie ust. 1 art. 28 regulował obowiązek zwrotu

świadczenia nienależnego, ust. 2 art. 28 wskazywał świadczenia nienależne, a ust. 3 art 28 ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu regulował kwestię przedawnienia roszczeń beneficjentów i powiatowego urzędu pracy.

Na gruncie art. 28 ust. 3 ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, transponowanego następnie do nowej ustawy o promocji zatrudnienia, Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 czerwca 2002 roku, III CZP 35/02 (L.) wskazał: „przez „inne świadczenie pieniężne finansowane z Funduszu Pracy” w rozumieniu przepisu art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (...) rozumieć należy także pożyczkę udzieloną z Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej. Wykładnia gramatyczna w sposób jednoznaczny prowadzi zatem do wniosku, że roszczenie powiatowego urzędu pracy o zwrot pożyczki udzielonej bezrobotnemu na podjęcie działalności gospodarczej jest roszczeniem o "inne świadczenie" finansowane z Funduszu Pracy i podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia wynikającemu z art 28 ust. 3 ustawy. W tym zakresie wyłączone jest więc stosowanie art. 118 KC”.

Tożsame stanowisko zajął również Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku wydanym w sprawie Sygn. akt III Ca 328/14 z dnia 23 lipca 2014 roku.

Roszczenie dochodzone przez stronę powodową uległo więc przedawnieniu najpóźniej w dniu 31 października 2008 roku. Powództwo zostało wytoczone przez powoda w dniu 8 listopada 2013 roku. Zatem do przedawnienia doszło przed wytoczeniem powództwa.

Mając powyższe na uwadze, uznać należy, że w toku procesu strona powodowa nie uwodniła wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. iż przysługuje jej względem pozwanej nie przedawnione roszczenie. Jak wskazano powyżej pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia wobec całości roszczenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 76 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z dnia 1 maja 2004 r. oraz art. 117 k.c. powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i obciążył nimi powoda jako przegrywającego sprawę, jak w punkcie drugim sentencji wyroku. Na sumę orzeczonych kosztów składają się: stawka minimalna kosztów zastępstwa procesowego pozwanej reprezentowanej przez adwokata oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa uiszczona przez pozwanego reprezentowanego przez pełnomocnika.